

τῶν Κομνηνῶν γενεᾶς ἢ ὡς ἡγεμῶν ὑπὸ κατακτήσεως ἐπιβληθείς. Ἄλλ' ἔνεκα μάλιστα αὐτῶν τούτων τῶν πολλῶν προτερημάτων αὐτοῦ δέν τον ἠθέλεν ὁ Δάνδολος. Ὁ πολυ-
 πειρος οὗτος ἀνὴρ ἐφοβεῖτο μήπως, παγιωθείσης τῆς νέας βασιλείας ἐν τῇ Ἀνατολῇ, δια-
 κινδυνεύσωσι τὰ ἐνετικά προνόμια καὶ ὠφελήματα καὶ προ-
 ετίμα νὰ ἀναβιβᾷσιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 ἄνθρωπον μᾶλλον εὐδιόθετον νὰ γίνῃ ὄπλων τῆς Ἐνετίας
 ὄργανον. Ὅθεν ὑπεστήριξε τὸν κόμητα Φλανδρίας Βαλδουῖ-
 νον, ὅστις ἦτο μὲν εἰς τῶν λαμπροτέρων κατ' ἐκείνου τοῦ χρό-
 νου μαχητῶν ἀλλ' ἐνταυτῷ παντελῶς ἄπειρος τῶν πραγμάτων
 καὶ εὐπειθέστατος εἰς τὰ νεύματα τοῦ Δανδόλου, τὸν ὅποιον
 ἀείποτε ἐτίμα ὡς πατέρα. Ὅθεν μετὰ μακρὰς ραδιοργίας καὶ
 ἀναβολὰς καὶ πικρὰ ἀλλὰ μηχανήματα κατόρθωσε νὰ ἀνα-
 γορευθῆ ὁ ὑποψήφιός του, τῇ 9 Μαΐου ὑπὸ τῶν 12 ἐκλογέων,
 ἐδρευσάντων ἐπὶ τούτῳ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν ἁγίων Ἀποστό-
 λων. Οἱ δὲ σταυροφόροι πεσόντες εἰς τὴν παγίδα ταύτην πα-
 ρεσκεύασαν οὕτως ἰδίαις χερσὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἔργου των.
 Ὁ Βαλδουῖνος ἐστέφθη αὐτοκράτωρ τῇ 16 Μαΐου ἐν τῷ μεγάλῳ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ
 Σοφίας κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μοναρχίας τυπικόν' καὶ τότε οἱ
 κατακτιηταὶ προέβησαν εἰς τὴν προχείρισιν τοῦ ἐτέρου ὑπερτάτου ἄρχοντος, ἦτοι τοῦ
 πατριάρχου.

Σφραγὶς τοῦ αὐτοκράτρου
 Βαλδουίνου
 (Ἐπὶ τῆς πύλης ὄψεως ἐλλήνων τῶν
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΛΔΟΥΙΝΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ)

Κατὰ τὰ προηγουμένως ἀποφασισθέντα, ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτωρ ἐξελέχθη μεταξὺ
 τῶν σταυροφόρων, ὁ πατριάρχης ἔμελλε νὰ εἶναι Ἐνετός. Ὅθεν ἀμέσως μετὰ τὴν χειρο-
 τονίαν τοῦ Βαλδουίνου οἱ Ἐνετοὶ κατέλαβον τὸν μέγαν ναὸν καὶ προσχειρίσαντο ἐν αὐτῷ
 πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ὁμογενῆ Θωμᾶν Μοροζίνην. Ὁ πάπας δὲν εἶχεν
 ἐγκρίνει τὴν διάταξιν ἐκείνην τῆς μεταξὺ Ἐνετῶν καὶ σταυροφόρων γενομένης συνθήκης,
 δι' ἧς οὗτοι ἐσφετερίσθησαν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προχειρίσωσιν αὐτοὶ τὸν νέον πατριάρ-
 χην καθὼς οὐδὲ τὴν διάταξιν δυνάμει τῆς ὁποίας πολλὰ τῶν προτέρων ἐκκλησιαστικῶν
 κτημάτων ἔμελλον νὰ ἐκλαίκευθῶσιν. Ἄλλ' ὁ Δάνδολος ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς τῆς
 Ρώμης ἔπρεπε νὰ εὐχαριστηθῆ εἰς τὴν διὰ τῆς κατακτήσεως ἀσφαλισθεῖσαν ἔνωσιν τῶν
 Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ μὴ ἀπαιτῆ περισσότερα. Καὶ τῶντι ὁ Ἰννοκέντιος Γ' τοσαύτης
 ἐπλήσθη ἀγαλλιάσεως διὰ τὸ γινόμενον κατόρθωμα ὥστε ἐπὶ τέλους ἐνέδωκεν ἐπιφυλα-
 σιμῶν τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πολιτείαν αὐτοῦ μὲ τὴν ὑποκριτικὴν διαγωγὴν ἣν
 ἠκολούθησεν ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου, ἐπροοίμιασεν ἐλέγχων πικρότατα τοὺς
 Λατίνους, διὰ τοὺς βιασμούς, τὰς λεηλασίας καὶ τὰς ἱεροσυλίας ὅσας διέπραξαν ἐν Κων-
 σταντινουπόλει. Ἀμέσως ὁμοῦ προσέθετο ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐτιμωρήθησαν δικαίως διὰ τὰ
 ἁμαρτήματα αὐτῶν καὶ ὅτι οἱ σταυροφόροι ὑπῆρξαν ὄργανα τῆς προνοίας καὶ ἐκτελεστοὶ
 τῆς θείας δικαιοσύνης. Ὅθεν οὐ μόνον ἀπῆλλάξε τοῦ ἀφορισμοῦ ἅπαντας τοὺς μετασχόν-
 τας τοῦ ἔργου ἀλλὰ καὶ ἐκάλεσεν ἅπαντας τοὺς δυτικούς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα
 ἵνα λάβωσιν αὐτόθι γαίας καὶ πλοῦτη, καὶ ἐξωμοίωσεν αὐτοὺς καθ' ὅλα μὲ τοὺς στρατιώτας
 τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὸν κατὰ τῶν Μουσουλμάνων ἀγῶνα. Τῇ δὲ 13 Μαΐου
 1205 ἐχειροτόνησεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου τὸν Θωμᾶν Μοροζίνην ἐπίσκοπον Κων-
 σταντινουπόλεως καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν εἰς Βυζάντιον, ἀρκεσθεὶς ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τῷ
 δώσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ νὰ τηρήσῃ ἀναλλοίωτα τὰ τοῦ ρωμαϊκοῦ θρόνου δικαίωμα
 καὶ νὰ ἀντιταχθῆ πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν ἐκλαίκευσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων.